

- можливість стати жертвою ворожого поглинання товариства або жертвою корпоративного шантажу.

Підсумовуючи вищенаведене, на нашу думку слід виключити із Закону України «Про акціонерні товариства» норми, які забороняють здійснювати реорганізації акціонерних з іншими видами господарських товариств та з виробничими кооперативами.

Список використаних джерел:

1. Цивільний кодекс України : від 16 січня 2003 р. № 435-IV// Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 40–44. – Ст. 356.
2. Про акціонерні товариства : Закон України від 17 вересня 2008 р. № 514-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2008. – № 50–51. – Ст. 384.
3. Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців : Закон України від 15 травня 2003 № 755- IV// Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 31–32. – Ст. 263.

Корчевська О.Ю.

студентка,

Науковий керівник: Задихайло Д.Д.

кандидат юридичних наук,

Полтавський юридичний інститут

Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

ДЕЯКІ ПИТАННЯ БАНКРУТСТВА ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ В УМОВАХ РОЗБУДОВИ ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ

Інститут банкрутства в Україні запроваджено в зв'язку з ринковою орієнтацією вітчизняної економіки, основним принципом якої є принцип підприємництва: здійснення підприємницької діяльності самостійно, на власний ризик і під власну відповідальність підприємця. Інститут банкрутства забезпечує звільнення ринкової економіки від неефективних господарюючих суб'єктів які функціонують на засадах самофінансування (з метою отримання прибутку) і несуть самостійну відповідальність за власними зобов'язаннями.

Вчені визначають основні ознаки банкрутства – це застосування інституту за загальним правилом у сфері підприємницької діяльності (тобто щодо суб'єктів підприємницької діяльності, основною рисою яких є функціонування з метою отримання прибутку); встановлюється господарським судом як юридичний факт, що породжує певні наслідки (тобто слід відрізняти від неплатоспроможності боржника як фактичного стану); зміст встановленого господарським судом факту банкрутства – неспроможність суб'єкта підприємницької діяльності повною мірою розрахуватися по своїх боргах (неплатоспроможність) в зв'язку з перевищенням пасивів (суми боргових зобов'язань боржника) над його активами (критерій неоплатності, визначений ч. 4 ст. 205 ГК); неплатоспроможність боржника має бути стійкою і не піддаватися усуненню, попри здійсненням судовим заходам щодо відновлення платоспроможності суб'єкта.

Банкрутство – це встановлений господарським судом факт неспроможності суб'єкта підприємницької діяльності виконати свої грошові зобов'язання не інакше, як через застосування ліквідаційної процедури.

Проведення у справі про банкрутство порушується за наявності матеріально-правових і процесуально-правових умов.

Відносини, що пов'язані з банкрутством, регулюються чисельною кількістю нормативно-правових актів за різною юридичною силою: – Господарським кодексом України, Цивільним кодексом України, Законом України від 14.05.1992 р. «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом», який ґрунтовно регулює відносини, пов'язані з банкрутством та ін.

У галузі господарського права, що основним законодавчим актом, що регулює стан і розвиток підприємництва в Україні, є Господарський кодекс України від 16 січня 2003 року, який визначає загальні правові, економічні і соціальні засади здійснення підприємницької діяльності (підприємництва) громадянами і юридичними особами на території України, установлює гарантії свободи підприємництва і його державної підтримки.

Стаття 42 Господарського кодексу визначає підприємництво як самостійну, ініціативну, систематичну, на власний ризик господарську діяльність, що здійснюється суб'єктами господарювання (підприємцями) з метою досягнення економічних і соціальних результатів та одержання прибутку.

Інститут банкрутства в Україні запроваджено у зв'язку з ринковою орієнтацією вітчизняної економіки, основним принципом якої є принцип підприємництва: здійснення підприємницької діяльності самостійно, на власний ризик і під власну відповідальність підприємця. Інститут банкрутства забезпечує звільнення ринкової економіки від неефективних господарюючих суб'єктів, які функціонують на засадах самофінансування (з метою отримання прибутку) і несуть самостійну відповідальність за власними зобов'язаннями.

Проведення у справі про банкрутство порушується за наявності матеріально-правових і процесуально-правових умов. Матеріально-правовими умовами порушення проведення у справі про банкрутство є: стійка (понад три місяці) і значна (на суму не менш як триста мінімальних розмірів заробітної плати) неплатоспроможність.

Процесуально-правовими умовами порушення проведення у справі про банкрутство є подання боржником або кредитором (кредиторами) до господарського суду (за місцезнаходженням боржника) заяви про порушення справи про банкрутство з комплектом передбачених законом документів.

Отже, банкрутство – це встановлений господарським судом факт неспроможності суб'єкта підприємницької діяльності виконати свої грошові зобов'язання не інакше, як через застосування ліквідаційної процедури.

Список використаних джерел:

1. Господарський кодекс України. – Х.: Право, 2014. – 216 с.
2. Про внесення змін до Закону України «Про банкрутство» Верховна Рада України; Закон від 30.06.1999 № 784-XIV / (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1999, N 42-43, ст. 378).

3. Правові основи підприємницької діяльності / За ред. Шакуна В.І., Мельника П.В., Поповича В.М. – К.: Правові джерела, 2010.

4. Про забезпечення вимог кредиторів та реєстрацію обтяжень / Верховна Рада України; Закон від 18.11.2003 № 1255-IV // Документ 1255-15, чинний, поточна редакція – Редакція від 19.11.2012, підстава 4652-17. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua>.

Кравченко Я.Ю.

студентка,

Науковий керівник: Попова А.В.

кандидат юридичних наук, доцент,

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

КОМЕРЦІЙНА КОНЦЕСІЯ ТА ФРАНЧАЙЗИНГ: СПІВВІДНОШЕННЯ ПОНЯТЬ

Комерційна концесія є однією з відомих форм підприємницької діяльності, що активно використовується у світовій практиці. Вона є ефективною формою організації мережного бізнесу, що дає змогу зменшити ризики у малому та середньому підприємстві.

Розглядаючи питання термінологічного визначення, слід констатувати, що у більшості країн світу використовується назва «франчайзинг». У той же час, наприклад, законодавство України і РФ визначило ці відносини як «комерційну концесію». Законодавство таких країн як Білорусь, Узбекистан, Казахстан, Вірменія закріпило дещо іншу назву – договори комплексної підприємницької ліцензії. Висловлюються декілька наукових позицій щодо визначення договору франчайзингу. Так, С. Кисельов визначає договір франчайзингу як дозвіл або право продажу певних товарів або надання певних послуг, розуміючи під франчайзингом переуступку певних прав [1, с. 44]. Р. Б. Шишка визначає франчайзинг як угоду, за якою одна сторона (правоволоділець) зобов'язаний передати іншій стороні (користувачу) за винагороду на певний термін чи строк (уточніть) або безстроково право на використання в підприємницькій діяльності комплексу виключних прав: права на фірмову назву і (або) комерційне позначення правоволодільца, на комерційну інформацію, яка охороняється законом, а також інші передбачені угодою об'єкти виключних прав – знаки для товарів або послуг [2, с. 8]. Поряд з цим, франчайзинг іноді визначається як складна форма стандартної ліцензійної угоди, оскільки має своїм предметом використання системи, яка включає права інтелектуальної власності, але не обмежується ними [3, с. 6].

У літературі немає єдиного підходу, щодо визначення юридичної природи такого договору. Думки з цього приводу, загалом, можна поділити на дві групи: а) франчайзинг є самостійним, самодостатнім договором; б) франчайзинг є складним, комплексним договором, що містить в собі елементи інших договорів. Перший підхід, зокрема, закріплено у російському законодавстві [4, с. 75]. Встановлення правової природи франчайзингу – це